

De Tien Woorden

De Tien Woorden, beter bekend onder de titel ‘De Tien Geboden’, hoewel een groot aantal ervan verbonden zijn, en geen geboden, staan in twee versies in Tenach. In Exodus 20 en Deuteronomium 5 zijn ze beide te lezen.

Een opmerkelijk iets hierbij is, waar Hans van Deukeren mij attent op maakte, dat zowel in Exodus als in Deuteronomium een heel uitzonderlijke accentuering is. In de verzen 2-17, in Exodus, en ook in de verzen 6-21 in Deuteronomium wordt niet altijd het einde van een vers aangegeven, zoals gebruikelijk is. En nog vreemder is dat soms wel het einde van een vers aangegeven wordt, maar dat tegelijk het vers lijkt door te lopen.

De klassieke Joodse indeling, aangegeven door een soort alinea’s is (in de weergave van Exodus) vers 2-6, 7, 8-11, 12, 13, 14, 15, 16 en 17. Dus in totaal 9 aparte gedeelten. Deze negen delen bevatten De Tien Woorden. Dit komt omdat vers 2-6 zowel het eerste als het tweede gebod bevatten. Dat de Heer degene is die jou verlost houdt in dat Hij ook de enige is die je mag vereren.

De bijbelgeleerde Geiger heeft in 1837 (!) een verklaring gegeven voor de bijzondere accentuering van ‘De Tien Woorden’. Aanvankelijk was er een indeling op basis van de verzen, zoals boven als ‘alinea’s’ betiteld werd. Later werd een andere indeling gevolgd, waardoor bij het voorlezen elk gebod duidelijker uitkwam.

Voor hen die precies willen weten wat Hans van Deukeren (h.vandeukeren@casema.nl) hierover gevonden heeft bij Geiger, en zijn weergave hiervan, kan bij hem dit opvragen,

Lukas de Grootte